

BOTANISKA NOTISER

UTGIFNE AF

AL. ED. LINDBLOM.

N:o 1—2. Lund Januari—Februari 1844.

I. Original-Afhandlingar.

Reservation emot en del antagna åsikter öfver åtskilliga Svenska växter; af E. Fries.

Med skäl kan anmärkas, att närvarande tidskrift nästan uteslutande egnar sig åt Svenska floran, men då dess inskränkta utrymme nekar omfatta vetenskapen i sin helhet, blott anmärka dess vigtigaste företeelser, synes det oss en förtjenst, att den fullständigt redogör för åtminstone den del, som ligger oss närmast och för Svenskar eger allmännaste intresse. Vi hoppas ock en tid, då Svenska Botanisterne skola önska se sig litet vidare ikring än i den flora som ligger för ögonen och nedlägga derföre i denna Tidskrift företrädesvis upsatser af denna art, om än på dem kan lämpas: "*sic vos non vobis*", i det hopp, att en framtid ej skall lemna dem utan afseende och af våra forskningar ej endast utmärka de förmenta misstagen. Vi vilja icke förkasta andras erfarenhet, ännu mindre fordra blind tro på vår, hvarföre vi endast framställa den som en reservation till framtidens pröfning. Med den subjektivitet, som för närvarande beherrsakar vetenskapen, är naturligt att mycket för olika forskare (att ej räkna estersägare och tyckare) måste framstå i olika dager; "*alii plus vident, quam alii*", anmärker redan Dillenius, "*quia imaginatione pollut*", en källa så väl till klarare, som ännu ej mogna insigter. Det synes mig i allmänhet ett fel i speciela Botaniken, så väl att med Kunth jemt framställa tvifvel om de bekantaste och afgjordastesaker, utan annan grund än egen obekantskap med dem; som att öf-

ver hvarje konkret fall våga ett positivt omdöme *), genom hvilket förfarande man antingen blottställer sig för att jemtvexla sina positiva omdömen, eller petrificera sig i de en gång fällde, hvarigenom man sjelf endast blir antiquerad; ty vetenskapen kommer aldrig, så länge den har inre lif, att blifva konservativ, blott den enskilde, sedan han uphört vara ungdomlig och progressiv. Detta måste inträffa med hvar och en, som nedskrifvit ett generellt arbete, som han vill skall anses för något stadgadt; jag känner endast tvenne oafbrutet progressiva, Linné och Koch, men ändock erkänner den sistnämnde att åtskilligt annorledes kunde eller borde framställas, men "ich habe so wenig, wie möglich abgeändert". De som icke äro lika öppne, följa denna grundsatts (troligast ofta omedvetet, ty det fordrar alltid ansträngning att försätta sig i andra åsichter än man förut hyllat) dock strängare, hvilket förklarar, hvarföre äfven de bättre bibehålla mycket, som de knappt fria från antecedentia nu nedskrefvo, f. e. Dr Hartman att Linné vid bestämmandet af *Potamogeton marinus* haft *P. Zosteraceus* under ögonen. Pröfningen af alla nya åsichter tillhör derföre egentligen ett yngre, rörligare, skarpsyntare slägte, som, ej fastsmidt i dessa band, sjelf bör stadga sitt omdöme i naturens skola, ty endast med detta vilkor tillhör framtiden detsamma;

*) Jag önskade fästa Läsarnes upmärksamhet på mitt sätt, att då saken *non liquet*, eller med lika skäl uuder dubbel form kan framställas, f. e. om *Festuca ovina* grannar, *Rosæ canina*, *Ulm* m. m. fl., söka blott *öka och utreda facta*, utan att afgifva något omdöme. Sådant förbiser man alltid, om man kan begagna framställningens form att framställa det som misstag. (Jag ville att man fäste sig mer vid sak, än blott vid en likgiltig form, liksom ansåge sak för det väsendtliga och ej småaktigt gnat på person). I ofvannämnde fall är min framställning efter *Bacos* bud "*ita compositus ut examini subjiatur*" och sannerligen de, som blott satt sig till doms, veta något säkrare. Man synes icke förstått, då jag i *Nov. Mant. III* framställer *Rosa collina* och *dumetorum* särskilde, med bestämd förklaring, att detta ej må anses uphäfva min framställning i *Nov.* om dem som varr. af *R. canina*.

så länge man behöfver auktoritet till ledband är man omyndig och utan rösträtt i vetenskapen.

Mängden af våra nya fynd och bestämningar för Svenska floran gör att man i det längsta motsträfvar antaga allt, som afviker från antagna åsigtter och utländsk auktoritet. Vi finne detta naturligt, helst med vår nations lynne att ej erkänna inhemsk auktoritet, men antaga att man dock med nöje skall se att de utlänske källor man följer redan inom den korta tiden tagit annat aflopp eller att de öfvergått till våra åsigtter f. e. öfver *Matricaria maritima* L., *Senecio barbareaefolius* Krock., *Silene marit.* & *inflata petraea*, *Arenaria gothica*, *Thalictra*, *Fumaria capreolata*, *Rosa tomentosa*, *Salix finmarkica*, *Betula glutinosa*, *Orchis incarnata*, *Alopecurus nigricans*, *Poa sudetica remota* o. s. v., eller ock att man endast missförstått dem, som vid *Hieracia*, *Senecio barbareaefolius*, *Rosa collina*, *Poa caesia*, *Juncus atratus*, *nigritellus* o. s. v.; och må man förlåta oss att vi lefva i den lyckligaste öfvertygelse, att så skall ske i de flesta fall. Vi finna nämnde varsamhet tvärtom berömvärd, då man blott ej förnekar hvad man ej känner; för vår egen del anse vi det vara en verklig fördel; ty det är alltid en olycka för en författare om dess omdömen genast på god tro antagas, ty allt nytt måste kämpa för sitt bestånd; och det är för hvarje författare en olycka om denna kritiska pröfning uteblir till dess han ej sjelf mera kan deltaga i dess lösning, ty då kommer alltid mycket att missförstås, som förhållandet varit med Linné; ty få ega den instinkt som fordras för att försätta sig i en persons idékrets och tankegång, i hvilket fall mycket blir fullt klart, som annars icke kan förstås. Mången inser icke sjelf att grunden, hvarföre han med bästa vilja icke kan lika fatta andras åtgärder, ligger i en diametralt skild upfattning både af naturen och vetenskapen, ty från olika ståndpunkter måste föremålen olika skådas. Icke blott i vetenskapens vigtigaste frågor gäller detta, utan äfven i det speciela, hvaruti den rent fylografiska och tillika biologiska upfattningen leda till olika resultat. Första villkoret för att vinna aktning och förtroende för tillförlitligheten af egna upgifter

är att sjelf ej lättsinnigt underkäuna andras. Ingen, som ej högre älskar sig sjelf än sanningen, kan misstycka, att andra åsikter söka göra sig gällande; stridiga åsikter kunna gerna bestå med varm vänskap och personlig aktning; deremot blir det alltid en källa för vetenskaplig förbittring om man blott söker framställa andras åsikter och åtgärder i falsk dager. Mätte man hellre uphöra citera andra, då man i alla fall tyst tillfogar sig allt som ej kan klandras, än blott framställa en författares åsikter på ett förvillande sätt.

För en klar insigt i Svenska Floran är en trogen framställning af arternas successiva utredande vårt största behof. Det gängse sättet är mera förvillande än uplysande, såsom fästande sig mera vid det formela och vid sak blott upgifvande andras afvikande framställning, utan afseende på om Förf. nu verkligen så upfattar den. Så f. e. följer man *endast* mina upgifter om de icke kände *Jasione perennis* Lam., *Equisetum pratense* Reichenb. och Schl., m. fl.; icke är det jag som framställt dessa som arter, utan har jag blott refererat dem och ytterligare hänfört dem som varieteter. I Herb. norm. är, som ofta anmärkts, ej frågan att lemna mina bestämningar, utan att fixera synonymien; icke är *Salix tenuifolia*, *Drosera obovata* der ens af mig framstälde som arter, tvärtom återfördes denna först af mig till *Dr. longifolia*. En del underordnade författare, som ej känna källorne, missledas alltid deraf i sina upgifter. Också bör man ej framställa andras upgifter såsom mindre pålitliga, genom *lär, skall, förmodas*, o. s. v., ty de torde vara bättre dokumenterade än man anar.

Huru den rent fytografiska eller tillika biologiska arbestämningen måste leda till olika resultat har jag förr antydt, men torde här ytterligare böra uplysa med ett par exempel. Den förra förhåller sig till den sednare, som ett artificiellt till ett naturligt system; i den förra är karakteren *hufvudsak*, i den sednare natursanning, som icke bestämmes af karakteren utan af vextens historia och biologiska förhållanden, och karaktererne, ehuru viktige, betraktas ej, såsom i den förra, som *ändamål*, utan endast som *medel* för arternas skiljande. Man

kan väl aldrig säga, att en vext för bristande karakterer ej för-
 tjénar anses för art, ty de räkna inga *meriter*, men för att
 vara en *positiv* art måste den i båda dessa hänseenden vara be-
 pröfvad. *Subjektiva* arter äro de, som väl visa sig bestämdt
 skilde i naturen f. e. *Potentilla opaca*, *Rosa dumetorum*, *col-
 lina* m. fl., men sakna för närvarande absoluta karakterer, e-
 huru dessa en dag sannolikt komma att finnas. Men på ensamt
 karaktererne ligger ingen vikt, ty "*nullum datur in rerum na-
 tura signum ubique constans*"; det är ej på summan af de en-
 skilda exemplaren, utan på ideel upfattning af arten som diag-
 nosen baserar sig; afvikelser derifrån utgöra icke öfvergångar.
 Har man i naturen upfattat samsläktingarnes historia, kan man
 visserligen äfven bestämma arter efter torkade exemplar; men
 knappast i motsatt fall. Öfver mera föränderliga släkten kan man
 likväl sällan något afgöra, så vida man icke i större botaniska
 trädgårdar haft tillfälle under hela deras utveckling studera dem,
 der sådana endast riktigt kunna komparativt upfattas, hvartill
 jag egt tillfälle med de fleste omtviflade arter t. ex. *Thalictra*,
Epilobia, *Arenariæ*, *Matricariæ* m. fl. Bland sådana närbe-
 släktade arter leder den biologiska och rent fytoGRAFISKA upfatt-
 ningen till rakt motsatta resultat. Efter den förra blir *Scir-
 pus uniglumis* egen art, *Scirpus glaucus* åter endast varietet;
 emedan den förra f. e. på Bolmens strand vexer i 1000:de tal
 på alldeles samma lokal med *Sc. palustris* utan alla medelfor-
 mer men med olika utbildningsbana; då *S. glaucus* åter aldrig fin-
 nes på samma station med *S. lacustris*, och efter lokaliteten har
 flera medelformer. Så blir efter den förra *Juncus atratus*
 säker art, men den s. k. *J. nigrifellus* (non Don) en högst obetyd-
 lig form, ehuru fytoGRAFISKA karaktererne för de sednare synas
 utmärktare. — Att den biologiska naturbetraktelsen i morfologi
 och samtliga vetenskapens delar gör sig allt mer och mer gäl-
 lande, är för oss ett glädjande tidens tecken, ty endast derige-
 nom blir naturalhistorien vetenskap och kan med sig försona
 den högre bildningens vårdare, som i den rent formela behand-
 lingen blott sett ett empiriskt nämn-regiſter och icke begrepp
 och tanke.

I de anmärkningar vi i det följande denna gång lemna, skola vi blott inskränka oss till de af våra bestämningar som man missförstått, förkastat eller betviflat:

1. Vi hade trott att en mängd original-exemplar från olika stationer erhållne af författaren själf, af *Eriophorum Chamissonis* voro tillräcklige att bestyrka dess identitet med *E. capitatum* Succ., men då man drager pålitligheten deraf i tvifvel böra vi tillägga, att Hooker i sin *Fl. Bor. Am.* äfven efter original-exemplar förklarar den för fullkomligt synonym med *E. capitatum*, hvaraf *E. capitatum* Mey. är en mycket spåhare afart; *E. russeolum* har Hooker under *E. vaginatum* γ . utan allt synonym; — äfven kunna vi, om så påfordras, framlägga Meyers eget erkännande af identiteten af dess *E. Chamissonis* och vår svenska *E. capitatum*.

2. I Herb. Norm. IV hafva vi redan anmärkt den hos oss vanliga förvexlingen af *Alopecurus pratensis nigrescens* med *A. nigricans*, som är egen art. Den förra vexer tuffig, emedan rhizomet i spetsen alstrar flera strån och bladfasciklar, men icke så *A. nigricans*, som skjuter långa krypande rotskott, hvilka sluta sig i en enkel frånskild bladtuffva som följande året blommar. Därföre stå dess strån, ehuru under jord sammanhängande, alltid enstaka, hvilken biologiska karakter (utom andra) lättast och säkrast skiljer dem. Koch erkände genast *A. nigricans*, sedan han sett den verkliga, som en från *A. pratensis nigrescens* utmärkt art. Se *Taschenb. Deutschl. Fl.*

3. Att vår *Poa sudetica* β *remota* icke kunde skiljas från *Poa sudetica* α hafva vi i dessa blad förut visat; i Sverige har man härtill icke lemnat förtroende, men Koch, som egde tillfälle jemföra båda lefvande, äfvensom *Poa hybrida*, hvilken han uplyst vara från båda skild, återför *P. sudetica remota* till den verkliga *Poa sudetica*, ej tvekande att yttra: "P. sudetica β *remota* Fr. habe ich mit unrecht zu *P. hybrida* gebracht". Se *Tasch. D. Fl.* — Men hufvudsaken är att just vår form är den primitiva *Poa sudetica* enligt exemplar från Hänkes vextställe och Ehrharts, som ligga oss för ögonen,

efter Willdenows och Schraders beskrifningar; först genom de talrikare af Sieber, Hoppe m. fl. utdelade exemplar af fjällformen antogs den för den normala.

4. *Poa depauperata* Brown? enl. Blytt, hafva vi, efter denne klarseende forskares anvisning och efter inhämtande af de utmärktaste gräskännares omdöme, förenat med *P. cenisea*, emedan den har långa krypande rotskott, hvilka långt aflägsna den från all *P. laxa*, hvilken absolut saknar dylika. Af Parnell är den framställd som ny art, hvilken åsigt vi icke så våga förkasta, som dess förening med *P. laxa*.

5. Vi hafva i dessa blad förr uplyst, att *Poa cæsia* Smith är, efter figuren i Engl. Bot., Engelske exemplar och nu mera alla Engelske författares intyg, omiskännligen identisk med *P. Gaudini*; åberopandet af Hookers auktoritet för motsatsen är ett missförstånd, emedan denne förf. förenar *Poa cæsia* och *glauca* till en var. af *Poa nemoralis*, och bevisar således intet.

6. Då vi i Nov. Mant. III framstälde de under *Festuca ovina* förblandade former, antogo vi trenne bestämda arter neml. *F. ovina*, *duriuscula* och *rubra*, utan att våga något bestämdt omdöme om *F. glauca* Auct. och *F. dumetorum* L., och vi känna ännu ingen kompetent att afgifva något sådant. I min förmodan kommer likväl *F. dumetorum* (till hvilken *Fest. duriuscula* Steenstr. ex Islandia, efter exemplar meddelade af I. Vahl, hörer) att framdeles uptagas som art, *F. glauca* åter som underart af *F. ovina*. Vi ansågo oss blott troget böra framställa, hvad vi om dem erfarit, begagnande de kända namnen; om vi framställt dem som asarter hade vi ej handlat ärligt, utan anticiperat en erfarenhet som vi ej egde. Vill man likväl antaga endast de trenne förstnämnde, så må de sistnämnde alldeles icke inblandas imellan de öfriges tillfälliga former och framför allt ihågkomma, att *formæ glaucæ, curvifoliæ* &c. förekomma afsamtliga. Så kan den i Herb. Norm. lemnade *F. glauca* aldrig ställas under *F. duriuscula*, ehuru denna har äfven en glauk form, utan under *F. ovina* som äfven har en annan utmärkt *forma glauca*; icke

heller *F. dumetorum* ställas imellan *F. rubra* och dess tillfälliga forma *squarrosa* (*F. arenaria* Osbeck är dess motsatta extrem och vida utmärktare), utan måste *Festuca rubra* uplösas i tvenne serier således:

Festuca rubra I, vera, β. *squarrosa*, γ. *arenaria*.

— II, *dumetorum*, β. *scopulorum*, γ. *caesia*.

Den i Herb. Norm. jemnade *caesia* kan icke hänföras till *F. duriuscula*.

7. *Bromus racemosus* Engl. Bot. är säkerligen identisk med vår, och ej med *B. hordeaceus*, som vi anse vara skild art och ej böra förväxlas med *Br. mollis lejostachys*.

8. Enligt beskrifning, vextställe (Kåseberga-exemplar hafva vi sett, och vid Helsingborg vexer icke *Tr. acutum*) och citatet af Herb. Norm., kunna vi knapt tveka, att *Triticum affine* Hartm. i Bot. Not. tillhör endast *Tr. laxum*, och hvad som sedan hänförts till *T. affine* är den sednares uprätta form, hvilka båda äro ytterst allmänna. *Tr. acutum* åter är högst sällsynt, fast den på de ställen der den vexer förekommer i mängd: vexande blandade om hvarandra faller deras skillnad genast i ögonen. *Tr. acutum* skiljes lätt från alla samsläktningarne, som Meyer i *Chlor. Hannov.* anmärker, genom sin styfhet und "die Blätter in frühern Zustande canaliculato-triquetra, carina valde acuta, nur völlig entwichelt werden sie plana und stehen fast unter rechten Winkel sperrig ab". Detta är efter den lefvande vexten en trogen afbild. Så förekommer aldrig den veka, plattbladiga *T. laxum*. Vida mera problematisk är dess skillnad från *Tr. repens*, ty dess blad hafva stundom samma beklädnad, såsom jag sistl. sommar fann på Vestgöta-bergen. Meyers anmärkning att *T. repens litorale* snarare är en varietet af *T. acutum* än af *T. repens* förtjenar äfven all upmärksamhet. Koch erkänner vår *Tr. acutum* för den äkta, men är oviss om *T. laxum* kan skiljas eller icke.

9. Det troligen enda exemplar Prof. Wahlberg fann på Dovre af *Alchemilla vulgaris* med djupt inskuret rotblad, hvaraf *A. vulgaris hybrida* uppstått, har han haft den vänskapen meddela mig till jemförelse, med anmärkning att det en-

dast vore en tillfällig form *). Den är visserligen vida skild från den *A. fissa* Wimm.! som förekommer vid Bergen (?) och på Färöarne och minsta sporr till hybriditet visar ingendera. Det är en så ren *Alchemilla vulgaris* som möjligt, blott ett rotblad är djupt handlikt deladt, en mycket vanlig lek hos inskur-na blad, t. ex. hos *Acer Platanoides*, *Gei rivali* terminal-småblad, samtliga *Betulae* och *Alni*, hvilka ock förr togos för hybriditeter.

10. Af *Galium Aparine* finnes visserligen en tillfällig form med glatta något gryniga frukter; men den är icke *G. spurium* L. som har dem *absolute lævissimi, glänsande, mogna succulenta*, hvarigenom de under prässning klibba sig fast vid papperet. Detta är orsaken, hvarföre man aldrig ser den med mogna frön i samlingar. — *G. tenerum* Schleich. förtjenar att anmärkas som varietet.

11. Den vid Upsala vexande *Symphytum patens* eller *S. officinale* Fl. Ups. är af mig bestämd till den verkliga *S. orientale* L. och är en helt annan än Willd. och nyare författare så benämna. Hvad dess véxtställen beträffar äro dessa alldeles lika med *S. officinalis*, ymnigast i gamla trädgårdar och på gräsplatsar längs åen, men finnes mångenstädes i vildmarken och icke blott inom och utom Upsala, utan i hela trakten t. ex. vid L.Gottsunda, Lurbo, till hästlass vid Qvarnbo, Marielund o. s. v. Vidare i Enköpingstrakten. Mångenstädes är den väl planterad, men odlas nu icke, är alldeles outödlig; flerstädes synes den fullkomligt vild.

12. *Gentiana obtusifolia* Willd.!, som är verkliga källan för denna art, anses af mig för var. af *G. germanica* Willd. Se Bot. Not. 1811.

*) Att jag utan att sett exemplaret bestämde den till *A. fissa*, var visserligen ett förhastande, men det var mig af flera upgifvet att *A. fissa* var funnen af Prof. Wahlberg, som jag ej ansåg mig ega rätt betvifla. Mina exemplar af Schubert äro äkta, fast véxtstället synes osäkert.

13. Af *Verbasca* hafva vi trenne hybriditeter, som äro så mycket märkvärdigare, som de äro de enda tillförlitliga hybriditeter svenska floran öger. (Att *Cirsium decoloratum* är hybriditet anser Koch problematiskt och då den nu blifvit funnen i trakter, der de förmente föräldrarne saknas, samt i Skåne är ganska ymnig, instämna vi deruti. Att *Geum intermedium*, som vi förr upgifvit som hybrid, icke är det, är af Koch satt utom tvifvel. De öfrige som hybriditeter förr förmodade f. e. *Lamium intermedium* (allmännaste arten i Skottland) kvarstå endast som varnande exempel). Vi vilja icke inblanda nämnde *Verbasca* bland de verkliga arterne. *Verbascum seminigrum* innefattar *V. nigro-thapsus* och *V. nigrothapsiforme*; dessa äro ej genom tydliga karakterer dock genom hela utseendet skilde från *Thapso-nigrum*, som är *V. collinum* Schrad., hvilken förklarade exemplaren af *V. seminigrum* för bastarder af *Thapsus*, men antog *V. collinum* för egen art.

14. *Viola canina* γ . *stricta* Hn. är icke vår *V. stricta*, utan en verklig *V. canina lucorum* Reich.! Deremot hör den under *V. pratensis* från Vestergötland citerade till *V. stricta humilis*.

15. Utom *Ulmus effusa* finner man från älsta tider skilde en *Ulmus campestris* och en *U. montana*. Sedan Linné reducerat alla Europeiska *Ulm*i till en, återställes och antogos dessa tre arter, men sedan man f. e. i England ökat dessa till sju och i Österrike till nio, drogo dessa de öfrige åter med sig i förderfvet. Jag har icke bestridt deras förening, men har icke ansett mig böra följa den, utan efter framställande af ganska viktiga grunder yrkat deras nogare pröfning, ty det är alltid lättare att kasta, hvad man ej känner, i hög, än verkligen undersöka. Det gifves nemligen två normala former, två suberösa former, två glattbladiga former, hvilka man ganska obetänksamt sammanslår; till hvardera af de normale hör en suberös och en glattbladig. Vår *U. montana* har alltid sådana mogna frukter som figuren i Sv. Bot. t. 13 visar, endast outvexta synas de något inskurne, liksom bladen hinaktiga, men utvexte blifva de alltid styfva. Dr. Hartmans framställning förstår jag lika li-

tet, som han min, med hvilken figurerna af samtliga Engelska arterna förträffligen öfverensstämma. Det var af dessa jag först blef gjord upmärksam på skillnaden, som jag sedan i naturen fann bekräftad.

16. *Heraclei Sphondylii* och *sibirici* L. skillnad är fullständigt och bäst ådagalagd i en uppsats af Dreyer i *Kröyers Tidskrift*. Utom den äkta *H. sibiricum*, hafva vi en tredje med den förväntad art i Sverge efter Koch. Jag har icke kunnat finna någon enda författare, som känt både *H. Sphondylium* och *sibiricum* och betviflat deras skillnad, och vår afviker betydligt till frukten. Se *Koch Syn.* 2.

17. Då vi först utredde de båda hos oss under *Statice Limonium* förväxlade arter, tilltrorde vi oss icke afgöra hvilkendera var Linnés art, då vextställena lika mycket hänvisa på båda. Numera är uplyst, att den i Linnés Herb. förekommande är den Skånska, som ock af alla utländska författare för *S. Limonium* är antagen, så att det svårligen lärer lyckas ombyta dessa namn. Vår *St. Bahusiensis* är icke blott genom fyrdubbel storlek, utan genom breda blad, med udden under bladspetsen o. s. v. mycket skild från *St. rariflora*, som har smala uddspetsiga blad. Likväl förenar jag båda under *St. rariflora*; hufvudformen blir den Bohusländska och Dreyers *St. rariflora* var *danica*.

18. Att all vår Svenska vilda *Allium Schœnoprasum* hör till *Allium sibiricum* L. har jag i Herb. Norm. sökt visa, äfven som antydt att den icke öfvergår i den verkliga, endast hos oss odlade, men i V. Europa vilda *A. Schoenoprasum*, men om deras artskillnad vet jag mig icke yttrat något, emedan jag icke kände annan skillnad än den biologiska Linne redan i Öländska resan p. 53 af bladen angifver. En nyare författare har upgifvit, att hos *A. sibiricum* de sterila lökarne äro enbladige, hos *A. Schoenoprasum* tubladige. Någon vild *A. Schoenoprasum* är väl icke att söka i Sverge.

19. Kochs *Gagea pratensis* är icke identisk med den i Herb. Norm. lemnade, ty den har hölsterblad som *O. steno-*

petalum, hvarföre den med denna af Koch nu återförenas, då deremot den Skånska har de nedre blombladen motsatte som *G. lutea*, och således äfvensom med utseendet af *G. lutea* närmare öfverensstämmer med Persoons art.

20. Våra försmädda observationer öfver *Junci nigrifolii* öfvergång i *J. supinus* äro nu bestyrkte af Koch, äfvensom att den icke är den verkliga *J. nigrifolius* Don; deremot erkänner äfven Koch *J. atratus*, som är den verkliga *nigrifolius*, för egen art. Våra Halländska exemplar af den äro godkände af Wimmer.

21. Alla Tyska Botanister, som sett den Svenska *Luzula spadicea*, förklara den skild från sin, men identisk med *L. glabrata*. Talrika Tyska exemplar och Blytt, som undersökt samtliga i naturen, bestyrka denna bestämning. Redan Prof. Wahlenberg förklarade i sin *Fl. Suecica* den Svenska skild från den äkta sydeuropeiska *L. spadicea*, men identisk med *Juncus intermedius* Host., som är ett obetvifadt syn. till *L. glabrata*.

22. Släktet *Epilobium* förblir fytografiskt behandladt alltid dunkelt; märket varierar helt och klufvet hos de flesta arterne, stjelkens kanter oblitereras ofta af pubescensen, hvarigenom upstå otaliga skenbara öfvergångar och medelformer, Vida klarare blifva dess arter om man fäster sig vid de biologiske förhållanderne, f. e. om flores virginei äro uprätta eller hängande, deras olika multiplikation o. s. v. Den verkliga *E. purpureum* (se Nov. Mant. III) skiljer sig genast från den snarlika *E. roseum* genom alltid styft uprätta blommor och genom stjelkens tillfälliga kanter, hvilka ej upkomma af de nedlöpande bladskäften, utan af bladens ryggnerf. Märkvärdig är vidare den omständigheten, antingen arterne absolut sakna rotskott t. ex. *E. montanum*, *E. roseum* och *hypericifolium*, eller främ på hösten efter afblomstringen skjuta rotskott under jord som sluta sig i bladrossetter f. e. *E. tetragonum*, *E. lineare*, *E. alpinum*, eller trådlika refvol öfver jorden med glest spridda blad: *E. virgatum*, *E. organifolium*, *E. palustre*.

23. *Epilobium alpinum Suecorum* innefattar de båda arter som Lamark först urskiljde under namn af *E. alpinum* och *E. organifolium*, hvilka benämningar äro så stadgade och allmänt antagne, att alla försök att ändra dem säkert misslyckas, hvarföre de ock af mig äro antagne (ej *E. alsinefolium*, som hos Dr Hartman). Att dessa äro tvenne bestämdt skilde arter har under 50 år ingen enda utländsk fjällbotanist betviflat och Skandinavians mest fjällbevandrade Botanist, Blytt, är äfven derom fullt öfvertygad. Visserligen har skett flera misslyckade försök att reducera dem; f. e. *E. alpinum* till *E. lineare*, till *E. palustre* (Wimmer har nu i bref erkänt oriktigheten deraf), till *E. tetragonum* hos Meyer; men att förena *E. alpinum* och *E. organifolium* har ej fallit någon enda in och kan icke heller, om man jemför dessa sedan långliga tider i Botan. trädgårdar vanliga arter jemte hvarandra. Grunden till deras förvexling hos oss ligger deruti, att man antager en tredje var. *Linneana*, hvilken, såsom sammansatt af pygmeiska former af båda arterne, bör uplösas och försvinna; vanligast hörer den till den verkliga *E. alpinum*, men i Upsala trädgård öfvergår *E. organifolium* äfven till en dylik pygmeisk form, utan att på minsta sätt dertföre närma sig till *E. alpinum verum*. Den sistnämnde synes verkligen hos oss den allmännaste, ej *E. organifolium*, ehuru den mera faller i ögonen. Att den bör äfven bibehålla namnet *E. alpinum* L. följer icke blott af alla förf. enstämmiga vitsord, utan bestyrkes fullkomligen af Linnés herbarium och skrifter. Till denna hörer neml. *Linn. Lapp. n. 150*, då till *E. organifolium* efter Adj. Lindbloms träffande anmärkning hörer *Linn. Lapp. n. 147*, hvilken af Linné sedermera förenades med *E. montanum*, hvilken dock efter *Wahl. Fl. Lapp.* ej vexer i fjälltrakterne. (*Linn. Lapp. n. 148* är *E. palustre* och *149 E. lineare*, hvilken i *Fl. Succ.* förvexlades med den på låglandet vexande snarlika form af *E. palustre* och dermed förenades). Hvad slutligen *E. nutans* Schmidt beträffar är den icke synonym med *E. alpinum*, ty denna här Schmidt under detta sitt Linneanska namn, utan är det en egen art efter Tausch och

Reichenbach, men efter Koch en egen märkvärdig underart, som högst sällan hos oss förekommer. Utom det att Schmidts namn ej hör hit och är vida yngre än de allmänt antagne Larmarkske, är namnet *E. nutans* lika *opassande* såsom lika väl tillkommande *alla* närbeslägtade arter, som *förvillande* då det tillagts en mängd olika former. *Epilobium nutans* Horn.!, *E. Hornemanni* Reich.!, är en form af *E. origanifolium* och bör ej förvexlas med *E. lineare*. Genom den utförligare framställning jag nu gifvit, hoppas jag att hvarje, som ej är fixerad i en antagen mening, skall klart inse åtminstone det historiska i dessa omtvistade arters förhållanden.

24. *Polyg. Persic. minus* H. N. IV. hörer bestämdt till *P. Persicaria*, icke till *P. mile*. Ehuru allmänt antagen anser jag någon varietas *incana* icke kunna skiljas af *P. lapathifol.*, då alla tre denna arts varr. hafva hvar sin forma *incana*, men så obestämd att man på hvarje stånd finner glatta och under grålundna blad, ofta halfva bladet glatt, halfva gråludet.

25. *Polygonum tataricum* hvarken odlas eller förekommer bland annat Bohvete, utan vexer endast förvildad i Potatisland, bland säd o. s. v. Det är bekant, att det numer är det värsta ogräs i Hannover, Westphalen o. s. v.

26. *Silene maritima* är efter den af oss gifna biologiska framställning numera af alla Tyska, Engelske, Franske m. fl. Botanister erkänd (familjens förste kännare Braun, som i många år odlat den, kallar den en praktväxt!); men dess förening med *S. inflata* v. *petraea* skall säkerligen ingen gilla. Se Koch. Syn. ed. 2. Då en sådan blifvit föreslagen, måste någon form af *S. maritima* varit för ögonen. Båda funnos på min tid i Lunds trädgård.

27. *Lepig. medium* Fr. är identisk med *L. medium* Koch och dess *L. marginatum* är högst sannolikt vår *L. salinum*. Det är temligen subjektivt huru man vill betrakta de fyra säkert konstanta former detta slägte erbjuder; det enda konsekventa är att skilja alla eller förena alla. Se *Nov. Mant. III.*

28. *Arenaria ciliata* och *A. gothica* har jag haft tillfälle jemföra odlade jemte hvarandra; den förra har af gammalt

funnits i Botaniska trädgårdar, den sednare har af mig blifvit spridd till flera. Öfverallt visa sig dessa som bestämdt skilda arter, ungefär som *Cerastium trigynum* och *C. semidecandrum*, med hvilka hvardera af dem är analog till sitt vextsätt. *A. ciliata* bildar fotsbreda tufvor med tusentals sterila stänglar, som aldrig blomma första året; *A. gothica* uppskjuter hastigt om våren af förra årets frö, blommar och försvinner. Några sterila perennerande stänglar äro lika litet sedda af denna, som spetsade blomfoderblad på *Sagina stricta*. Men om än några exemplar skulle perennera eller persistera genom knoppbildning i bladveckan, visar den fibrösa rotens byggnad tillräckeligen, att den aldrig kan *upåt grena sig* genom fördelning i en mängd stammar och bilda den tufviga vext som, utom de öfrige karaktererne, så tydligen skiljer *A. ciliata*. Också är dessas absoluta skillnad erkänd af alla, som känt den verkliga *A. ciliata*. Jemf. Koch. Syn. 2.!

29. Äfven *Arenaria norvegica*, som jag förut betraktat som underart, är efter de stora massor af exemplar jag erhållit så af denna som af *A. ciliata* en säkert skild, ej med *Arenaria ciliata multicaulis* jemförlig art. Se alle Engelske florister, speciellt *Engl. Bot. Suppl.* *)

30. Att *Rosa inodora*, hvad första anblicken af den levande busken lærer, ej kan jemföras med *Rosa rubiginosa*, utan endast med *R. canina*, kan väl nu mera anses för fullkomligt afgjordt. Huruvida den, *R. dumetorum* och *R. collina* böra betraktas som underarter af *R. canina* eller egna arter, beror helt och hållet på olika upfattning af species-begreppet. Att de icke erhjuda några skarpa karakterer är lika säkert, som att de i naturen äro bestämdt åtskilde, och fast i

*) Sedan så väl *Cerastiernes*, som *Alsinaceernes* Monografer Grenier och Fenzl antagit Curtis första klara bestämning af *Cerastium vulgatum* och *viscosum* kan knapt betviflas att de äfven bibehållas af alla, som ej redan antagit andra. Att *C. strigosum* ej är Persoons *C. brachypetalum* (= *C. viscos.* egländ.) medgifves äfven af Koch, ehuru han ob usum bibehållit namnet.

100:tal blandade om hvarandra aldrig sammanflyta. Detta förklarar, hvarföre jag i Nov. Fl. Succ. uptog dem som varieteter, och då jag i Nov. Mant. III. särskildt framställde dem *uttryckeligen* reserverade mig mot förmodan, att jag derigenom återkallade den förra bestämningen. Att inse huru arterne i naturen verkligen förhålla sig, är något vida viktigare än all framställningens form. Att *Rosa collina* varierar med enkelt, dubbelt och trefalt sågade blad hafva vi ofta sett och anmärkes *uttryckeligen* af Koch sjelf. Att Jacquin afbildat den med enkelt sågade blad är en ren tillfällighet.

31. Sedan nu Koch bestyrkt vår upgift, att *R. tomentosa* Succ. eller *R. villosa* L. icke är hans, torde väl den saken få anses afgjord. *Rosa tomentosa* Koch och Nov. Mant. III kan med den icke jemföras men möjligen hörer den i H. N. VI. gifna *R. collina*, såsom jag derstädes ock upgifver, till denna.

32. *Potentilla sordida* a. Fr. är *P. collina* Koch! *Syn. I.*, *P. sord.* b. *Nov. Mant.* är *P. Güntheri* Koch! *Syn. I.* Den förra är artens hufvudform, ty minst 100 exemplar af den förekomma emot 1 af *Güntheri*, som upkommer på odlad jord. Hufvudformen är enkel, saknar central blad-rosett, stjelkarne äro upstigande eller uprätta, bladens kant inrullad o. s. v.; äfven *P. argentea* får på fuktiga odlade ställen ytterst greniga nedliggande stjelkar kring en central bladtufva, platta blad o. s. v. Se Herb. N. VII. och Nov. Mant. III. *P. collina* Lehm.! är en af Koch icke närmare känd vext.

33. Till de utmärktaste och säkraste i sednare åren i Sverige och samtidigt af Koch urskilde arter räknar jag *Thalictrum minus*, *Th. Kochii* och *Th. flexuosum*; en enda karpell är tillräckelig att skilja dem och vextsätt (aphyllopodisk och phyllopodisk stjelk), blomningstid m. m. bestyrker deras skillnad. Men med ofullständiga exemplar i Herbarier har man svårt att reda sig, i fall man förut ej känner dem. Alla tre finnas sedan långliga tider odlade här i Upsala, der det är lätt taga verklig notis om dem. — Har man blott en gång fått syn på hvar stipellerne äro att söka, finner man dem sedan ganska lätt.

34. All i Sverige verkligen vild *Mentha silvestris* hörer till *M. nemorosa* W.; *M. silvestris* W. förekommer på några få ställen förvildad. — Att alla *Menther* variera ludna och fullkomligt glatta är numera en afgjord sak; *M. silvestris* eller *viridis* kunna icke derefter åtskiljas. Ehuru något gråluden måste Herb. N. VII. n. 9. b hänföras till *M. viridis*, så vida denna som art skall skiljas från *M. silvestris*. Alla öfrige karakterer, utom det hos äldre försvinnande luddet, äro gemensamma med *M. viridis*.

35. *Mentha* Herb. N. IV. n. 17, hänförd af Dr Hartman till *M. sativa*, är just samma vext från Slaka, som äfven citeras under *M. gentilis*. Rätteligen anser jag den böra betraktas som en storblommig varietet af den sednare. — Af *Mentha arvensis* antager jag fyra varieteter: 1) *M. agrestis* Sole & Hartm.; 2) *silvatica* gracilis, foliis lanceolatis glabriusculis; 3) *riparia* Herb. Norm.; 4) *M. lapponica*. Dessa trenne sistnämnde hafva blomskäften fullkomligen glatta. Mig förefaller mindre lämpligt att man så ofta byter om varieteters namn och icke bibehåller de af förste bestämmaren gifne.

36. De exemplar mig blifvit lemnade af *Ajuga pyramidalis glabrata* äro endast en tillfällig form af denna art, som ofta har korta sidoskott; och de hafva intet gemensamt med *A. alpina* Nov. Mant. III, som efter vextstället hos Hartman derunder synes innefattad. Denna sistnämnde kan endast jämföras med *A. reptans*, från hvilken den nästan endast skiljer sig genom ännu mera refvig vext och mindre blommor.

37. Den rätta *Lamium incisum*, som är en obetviflad art, skiljer sig från *L. purpureum incisum* med rak, inuti bar pip och blott en tand vid svalget; *L. purpureum* har krökt pip, med hårkrans, tvenne tänder m. m.

38. Den vid Upsala och väl i allmänhet i Sverige vanligaste *Galeopsis* är *Galeopsis bifida*, som Bentham (säkerligen med rätta) anser för den egentliga *G. Tetrahit* L. — Nyare förf. *G. Tetrahit* synes mig vida närmare *G. versicolor* och endast skild genom blommornes färg (ss. var. *pallens* från *G. bifida*), ty storleken är högst föränderlig. Den föga sträf-

håriga, med rosenröda blommor, som vexer i bergskrefvor, f. e. på Bösseberget vid Femsjö, är *G. pubescens*. Antingen måste här af tre eller en art antagas.

39. Det är af *alla nyare Botanister antaget*, att man aldrig talar om enbladigt foder eller krona, då dessa äro hetero-sepaliske eller -petaliske. Af denna grund beskrifva ock alla Orobanchografer arterna af *Ospreleon* med tvenne sepala, ehuru de vid ena sidan mer eller mindre sammanvexa. Härigenom förfaller helt och hållet Hartmans anmärkning emot min beskrifning af *O. major*. Koch beskrifver denna art (*O. stigmatodes* Wimm.) fullkomligt lika med mig. Se *Koch Tasch. D. Fl.*

40. *Cochlearia anglica* β . Hn. är *C. fenestralis* Brown & Dec., som äfven jag hänförer till *C. anglica*. H. N. X. — Från den är *C. arctica* Schlecht., Dec., Fr. säkert skild och närmast beslägtad med *C. officinalis*.

41. Öfver *Camelinæ* jemf. Nov. Mant. III, hvarest Herb. N. VII. 21 bör hänföras till *C. sativa*. — *C. sativa* γ Hartm. synes höra till *C. foetida*; δ . *australis* kan icke förenas med *C. sativa* Hn. Detta sista namn, såsom kollektivt, torde lämpligast böra försvinna och efter Kochs åsigt *C. sativa* Nov. Mant. III. bibehålla namnet *C. dentata*.

42. Under *Barbarea vulgaris* γ . *acidula* Htn. bör det heta: Denna är den ursprungliga *Erysimum* s. *Barbarea præcox* Smith, men detta namn har sednare blifvit öfverfördt till en i S. Europa förekommande art med blommor af *B. stricta*, men med utstående skidor och inskurna blad som på *B. arcuata*. Att nämnde *B. præcox* eller *B. arcuata* Rec. nu allmänligen anses som skild art är tillräckeligen bekant. Jemf. *Nov. Mant. III.*

43. Öfver de under *Arabis hirsuta* förenade former se *Bot. Not. 1843. n. 8.*

44. I föregående uplagor af sin handbok har Dr. Hartman yrkat, att *Sisymbrium arenosum* L. Succ. icke var *Arabis arenosa*, utan en var. af *Arabis Thaliana*. Efter vår framställning af motsatt åsigt i *Nov. Mant. III* antages att *A. Thaliana* β . är identisk med *Arabis arenosa*. Mig förblifva likväl

dessa ganska tydliga skilde, men jag har intet emot om den omtvistade *A. Thaliana* β . uplages som egen art.

45. Ehuru Decandolle efter skidans stråfhårighet och glattbet fördelar *Sinapis arvensis* former i tvenne arter, anser jag Poirets och Reichenbachs fördelning af dem i tvenne varieteter eller underarter efter bladformen och skidans längd naturligare. Hos båda de sistnämnde förekomma både glatta och stråfhåriga skidor; de sednare äro den typiska formen för arten, men öfvergångarne äro så tillfälliga att de ej kunna skiljas.

46. Vår rödblommiga *Fumaria capreolata* öfverensstämmer med Engelska exemplar under detta namn, hvilka Decandolle förklarar för sin *F. media*, och med Sonders af *F. Petteri* Koch.

47. Oaktadt uprepade försäkringar, att vexter utan gräns sammanflyta, får man ofta se dem strax derefter erkände som arter, och detta tveka vi icke tillämpa äfven på *Corydalis laxa* och *pumila*. Men härvid måste man först bestämma, hvad man förstår med *C. pumila* eller *Lobelii*, ty synonymien är ännu vacklande; när gränsorne (f. e. af *Ranunculus reptans*) icke äro riktigt upfattade, leder äfven den riktiga observationen till oriktigt resultat. Ehuru jag på en gång hade flera 100 levande exemplar af *C. laxa* och *C. pumila* för ögonen, voro dessa så bestämdt åtskilda, att det icke föll mig in betvifla deras skillnad, men väl *C. laxæ* från *C. fabacea*; äfven *C. pumila* synes utan gräns öfvergå i *C. fabacea* vid Nontuna, men sins imellan beröra *C. laxa* och *pumila* icke hvarandra. *C. pumila* håller sig alltid lågvext, men frodigare blir den gröfre och fastare, med uprätt klase, korta nedböjda skaft. *C. laxa* blir åter ju större och frodigare desto vekare och laxare, har alltid hängande klase, så att fruktskaften ej egentligen tillbakalöjas, ehuru de äro slaka och hängande; klasen ofta endast 2—3-blommig med hela skärm och då svår att skilja från *C. fabacea*. *C. pumila* utmärker sig från alla samslägtingarne genom sidokronbladens egna blekhet, hvarigenom den torrkad blir mera eller mindre gulbrokig; från *C. laxa* utom dess genom helt olika fysiognomi, ty då sidokronbladen hos *C. pumila* i

spetsen äro hela med enföre kanten försvinnande köl, så äro de hos *C. laxa*, liksom hos *C. fabacea*, i spetsen urnjupne med utlöpande köl; flera olikheter att förtiga. Det synes väl möjligt, att man sökt *C. pumila* i *C. laxa* (ty efter Kochs beskrifning kom jag först till detta resultat) och då förklaras lätt huru man trott sig finna dem sammanflyta. Namnet *C. pumila*, som är det äldsta, passar utmärkt väl till vår *C. pumila*; det är bekant huru mycken smälek Tausch fått upbära f. e. i *Reg. Bot. Zeit.* för den onödiga förändringen af detta namn.

48. Exemplar samlade i Upsala trädgård vittna, att allt hvad Linné deruti hade under ögonen för *Ononis arvensis* och *O. spinosa* (och ännu finnas der endast dessa båda) voro taggiga och tagglösa former af *O. repens* Rec. Det är obestriddigen dessa som han haft för ögonen vid bestämmandet af sin *O. arvensis* S. N. XII., och derefter har Smith förträffligen framställt denna art. Jag tror här riktigast vara att följa Linné och Smith, ty namnen *spinosa* och *repens* äro alltför förvillande. Den vexer ofta alldeles rak, upstigande, hos oss mera sällan krypande. *O. arvensis* Retz. återfår då sitt allmänt antagna namn *O. hircina*. Att nyares *O. spinosa* varit af Linné känd är för mig icke troligt; jag har ytterst sparsamt insamlat den i Skåne *); för den önskade jag Kochs benämning *O. campestris* anlagen.

49. *Tragopogon pratensis* v. *minor* Fr. Nov. I. uptog jag under särskildt nummer i Nov. Fl. Suec. ed. II. endast därför (se förordet) att Prof. Wahlenberg uplyst, att den var af Miller skild under namn af *Trag. minor*. Då Dr Hartman af mig begärde uplysningar för andra upl. af sin Flora, erinrar jag mig ganska bestämdt, att jag förklarade att jag likväl ansåg den som varietet och önskade den så uptagen. Dr Hartman hade då icke sett vexten. — Med mera skäl skulle man kunna citera *Scorzonera plantaginea* Ho.

*) Jag skulle vara högst förbunden om jag blefve förvissad genom exemplar att denna art verkligen någorstädes i Sverige, utom Skånska flygsanden, blifvit insamlat.

50. Åsigterne öfver *Hieracia* äro i allmänhet ännu föga stadgade, och efter den herrliga fördelning af dessa i flera bestämda undersläkten i Kochs *Taschenbuch* har öfver *Pulmonareæ* upgått ett nytt ljus, hvarigenom vi inse att många hittills förenade former icke ens kunna jämföras, såsom endast varande analoga utbildningsformer inom olika serier. Så höra *H. glanduliferum* (som relativt till *H. alpinum* snarare bordt beta *H. eglandulosum*) m. fl. under *H. alpinum* förenade till helt olika undersläkten; som *Hieracium Pilosella*, med hvilken *H. alpinum* länge jämförts, så förhåller sig *H. alpinum* till *H. Prenanthoides*; genom *H. nigrescens*, *cydoniaefolium*, *denticulatum* och *Prenanthoides* är denna serie fullkomligt lika sammanhängande som Pilosellernes, fullkomligen skild från alla andra genom de i spetsen med ledade hår beklädde *ligulæ*; då *glanduliferum* på samma sätt slutar sig till de glauca *Pulmonareæ* och en annan till *H. vulgati* gruppen. Efter dessa grunder komma arterne både att reformeras och ökas. Så hör *H. boreale* v. *latifolium* Herb. Norm. I såsom en mångbladig form (ty en-, få- och mång-bladiga variera alla *Pulmonareæ*) till *H. diaphanum*. Från all *H. vulgatum* är den säkert skild genom sin utspärrade vippa, svartgröna (ej grålundna) holkfjäll m. m. De öfrige under denna i Nov. Mant. II. förenade varieteter utgöra efter Koch nästan lika många arter, hvarom vi framdeles skola lemna närmare underrättelser.

Mera bekante äro *Pilosellæ*. Vill man skilja *H. auriculæforme* eller *Auriculo-Pilosella* Nov. Fl. Su., samt *H. Echioides* (*H. cymosum* Hartm. Skand. 4) och *H. Nestleri* (*H. cymosum* Frölich & Fr.) så hafva vi föga deremot, men måste tillstå att vi för den förstnämnde icke kunnat finna några bestämda karakterer, för de sednare åter icke några gränser i naturen.

51. Af Prof. Wimmer har jag blifvit förvissad att den i Ö. Skåne mycket sällsynta *Senecio barbareaefolius* fullkomligt öfverensstämmer med den Schlesiska. Upgiften att Koch ej skiljer den från *S. aquaticus* beror på ett missförstånd; redan i första edit. har han den skild under namn af *S. errati-*

ens Brot., hvilken jag ock citerat; citatet af *S. barbareaefolius* under *S. aquaticus* insågs lätt vara ett skriffel, som ock i 2 ed. blifvit rättadt.

52. Den af oss återställda *Matricaria maritima* L. har af alla utländska förf. blifvit erkänd som en utmärkt art (von *C. inodorum* β *salinum* ist *Matr. maritima* L. Fries Herb. Norm. 7. verschieden' Koch), men ännu anmärkningsvärdare är, att den, oberoende af våra observationer, samtidigt i England blifvit återställd af Babington, i Frankrike af Gay. Då den sistnämnde är den erkändt förste kännare af dessa vexter, torde ett utdrag af Dess bref dat. Paris 1 $\frac{1}{2}$ vara af intresse: "Votre *Chrysanth. maritimum* est parfaitement identique avec le vrai *Pyrethrum maritimum*. Les Anglois l'ont bien distingué dans l'origine, mais ils ont eu tort ensuite d'en faire une variété de cette dernière espèce. Tout deux se trouvent en France, *Pmaritimum* partout sur la côte de l'océane jusqu' à frontière d'Espagne; votre est la première forme par Raji". I Frankrike äro ligulæ vanligen inskurne utan att sådant det minsta inverkar på artskillnaden!

53. *Matricaria suaveolens* L. förtjenar visserligen upptagas som en bestämd afart, ty utom sitt egna utseende afviker den genom fullkomlig saknad af den affallande fruktkrona, som finnes hos kantblommorne hos *M. Chamomilla* och på alla frukterne hos *M. coronata*. Gay sjelf anser denna endast för var. af *M. Chamomilla* och de oss meddelade exemplar äro, utom denna karakter, icke skiljbara från densamma.

54. Vår *Orchis latifolia* f. e. från Segeholm i Skåne öfverensslämmer på det nogaste med Franska och Kochs exemplar. Den i Herb. Norm. VI lemnade var. *elatior* är derifrån visserligen betydligt afvikande, men kan svårligen hänföras till någon annan. Den skarpsynte P. C. Afzelius, som noga jemförde dessa arter lefvande, förklarade den bestämdt skild från all *O. incarnata*, men var oviss om dess skillnad från *O. maculata*. Då stjelken är pipig kan den likväl icke dermed förenas; i samband med den långsträckta vexten stå de smalare

bladen, liksom *O. incarnata* förekommer både bred- och smal-bladig.

55. *Orchis cordigera* förmodas icke af oss vara *O. cruenta* Roch., utan är just beskrifven efter Rochels exemplar, meddelte af Heuffel och Koch. Den är hufvudformen, till hvilken tvenne Gottlänske exemplar närma sig, såsom uttryckeligen i Nov. Mant. III är förklaradt.

56. Under den osäkra *Epipactis atrorubens* Hoffm., hvilken sjelf uptager sin endast som färgförändring af *E. latifolia*, förenas flera till färgen skilde former. Den från Styggfossen i Dalarne är säkert *E. rubiginosa* Koch; *E. purpurata* Sm. m. fl. höra äfven till denna flock. Som blommornes färg är i hög grad föränderlig både hos *E. latifolia* och *E. media* anse vi lämpligast förena den sistnämndas former under det sednare gemensamma namnet, då intetdera af de äldre tillkommer eller är passande på arten i sitt hela omfång, men väl för dess flera förändringar.

57. I en af Norges herrliga dalar upptäckte den outtröttlige Prof. Blytts skarpsynta öga trenne medelformer imellan *Carex loliacea*, *tenuiflora* och *canescens*, hvilka, såsom vexande på lika lokal och hvardera motsvarande sin af de ofvannämnde, jag för analogiens skull provisoriskt sammanfattade efter Blytts antydning under den kollektiva benämningen *Carices Blyttii*, men fullt öfvertygad att dessa som arter eller underarter efter nya undersökningar skulle komma att underordnas hvar och en sin af de ofvannämnde. Derföre benämndes ingen speciellt *Carex Blyttii*, utan framställdes hvar och en som underart! Den med *C. loliacea* närmast beslägtade gifves i Herb. N. X, den till *C. tenuiflora* sig slutande gafs som underarten *macilenta* (att den icke är identisk med *C. tenuiflora*, är utom andra karakterer klart af dess i spetsen djupt tuklufna frukter, som på *C. tenuiflora* äro hela), och den med *C. canescens* närmast förvandta under namn af *vitalis*, ty att den icke är *C. Gebhardi*, hvarföre den förut hos oss blifvit tagen, var klart. Sedermera har Lang uplyst, att under *C. canescens brunnescens* förekommer en skild art *C. Persooni*

Sieb. Att denna skulle vara identisk med *C. vitilis* vill jag väl icke bestrida, dock synes det mig tvifvelaktigt 1) emedan alla exemplar jag erhållit utifrån under namn af *C. canescens brunescens*, utom färgen och det djupare klufna sprötet, äro lika den vanliga *C. canescens* och äro bestämdt skilda från vår *C. vitilis*; 2) emedan hufvudkaraktären på *C. Persooni*, ett efter sin hela längd klufvet spröt, icke passar på *C. vitilis*; 3) emedan hvarken Lang eller Koch, som egt tillgång till och annorstädes citerar Herb. Normale, till *C. Persooni* hänföra vår *C. vitilis*. — Öfver *Carices* vore föröfrigt mycket att tillägga som utrymmet nu ej tillåter; vi blott anmärka att Laestadius under *C. acuta ripensis* måste meddelat olika former, ty hvad vi erhållit af honom är icke *C. hyperborea*, utan har skarpere strå än någon af släktlingarne (uptages under *C. aquatilis* af Htn.); beskrifning och vextstället i Nov. Act. Ups. antyda att den oss meddelade är den rätta. — Att vår *C. bullata* icke fullt öfverensstämmer med Schkubro är mycket riktigt; derföre hafva vi ock uptagit den som egen underart *C. lævirostris*; men genom Prof. Wahlberg och Kunze äro vi nu förvissade att den är fullkomligt skiljd och en utmärkt ny art.

58. Liksom hos oss *Betula alba* är den sällsyntare och saknas i fjälltrakter och nordligaste delarne, efter väl 100 former, lemnade af Blytt, Lindblom, Laestadius, som alla höra till *B. glutinosa*, så är förhållandet äfven i England efter Babington, i Finland efter Nylander och troligen i alla nordliga länder. Det är ock endast denna som Linné för *B. alba* beskrifvit, ehuru det nu ej är skäl ändra de antagne benämningarne, fast vi ej kunna antaga det olyckliga *B. pubescens*. Att efter Meyers upgift i *Chlor. Hannov.* en med denna analog form skulle finnas af *B. alba*, syntes mig tvetydigt tills jag förl. sommarsjelf hade tillfälle se den. — Huruvida *Betula pubescens* Ehrh. Wallroth efter dessas intyg är afart af *B. glutinosa* är ännu mycket ovisst. Den varierar väl äfven glatt, men vexer alltid i buskform och har hängesjäll snarare af *B. alba*. Det är denna som vexer här på Örlösan vid Up-

sala (dylik har jag icke sett i S. Sverge) och skall nogare undersökas.

59. Öfver *Salices* få vi hänvisa till den i Bot. Not. 1840 lemnade afhandling och här blott summatim anmärka: Att *Salix cuspidata* Schultz, Koch är egen art, närmast beslägtad med *S. fragilis*, alldeles skild från *S. pentandra cuspidata* Succ. — Att *S. Russeliana* Smith, som ock finnes i Sverge, är en mycket frodig form af *S. fragilis* var. *decipiens*, med glandlerne på bladskafen utvexande till stipeller (se Eng. Bot.) och under gröna blad. — Att *S. viridis* efter Babingtons bestämning är *S. decipiens* Smith nec Hoffm. — Att vår i Nov. Mant. I. beskrifna och i Herb. Norm. IX app. lemnade *S. hippophaeifolia* af Koch erkännes för den äkta. — Att den äkta *S. punctata*! bör öfverföras till *S. Chamælices* näst *S. Myrsinites*, med hvilken den ensamt har förvandtskap, fast en del yttre karakterer af *S. nigricans*, men hängen sitta i toppen på bladdiga, knoppbärande, verkliga grenar! — Att jag icke inser grunden hvarföre namnen *S. glauca pullata* och *S. Capraea sphaelata*, som äro så träffande, blifvit ombytte. — Att *Salix finmarkica*, som jag ej vid utgifvandet af Nov. Mant. I kände vara sunnen i Finmarken, der verkligen först blifvit upptäckt (se Bot. Not. I. c.) och att denna är den äkta ursprungliga *S. finmarkica*; och att den i Berlins trädgård nu odlade är falsk, endast en form af *S. repens* ej af *S. ambigua*, som den ädle Koch också nu erkänner. — Att *S. canescens* Willd. Herb. hörer, äfven enligt Koch, ej blott till *S. Seringeana*, utan till flera; men den i Berlinska trädgården tillhörer vår eller en analog form af *S. limosa*; som jag redan i Nov. Mant. I. anmärkte att *S. canescens* Willd. var ett obestämdt namn, ansåg jag mig ega full rätt öfverföra det på en bestämd art, och det med mera skäl än som skett med *Rubus horridus*, m. m. — Lyckligtvis har jag nu erhållit säker kanal för att kunna lemna *S. plicata* a. Bot. Not. I. c. i fullständiga exemplar i Herb. Norm. (på lång tid har jag ej haft tillfälle vårtiden vistas på de orter der den vexer i mängd, ej sporadisk som *S. ambigua*), hvarigenom så väl dess identitet med *S. incubacea* Linn. Succ.

(ej Spec. Pl. som är *S. angustifolia*), som skillnad från *S. ambigua* för en hvar måste blifva klar, men troligen vill man då hafva den till en luxurierande *S. repens*. — Allt hvad jag af Koch sett meddeladt af *S. silesiaca* är odlade exemplar, men verkligen vilda Slesiska eger jag från Wimmer.

60. *Equisetum prostratum* Hoppe, som vexer på mycket torra ställen, har intel gemensamt med *E. riparium*; den är, som bekant, synonym med *E. palustre* v. *arenarium* Fr. (*E. pratense* Reichenb. & Schlecht. Ber.). Denna har de yngre fruktbarande stänglarne bara liksom *E. pratense*, hvarföre den allmänt i Tyskland togs för Ehrharts *E. pratense*, tills af Ehrharts Herb. blef uplyst att denna var identisk med *E. umbrosum* Willd. Denna lemnar som så många andra exempel på en skef historisk framställning; jag har icke bestämdt den till *E. pratense*, blott refererat att denna Tyskarnes *E. pratense* förekommer hos oss, men så väl förut som sedermera bestämt den till varietet af *E. palustre*. — Slutligen bör jag uplysa, att jag under *E. riparium* med *caulis vascularis* förstår en stjelk som har spiralkärl, och *evascularis*, som saknar dylika. Jemf. Reich. fl. Exc. p. 154.

Upsala 1 December 1843.

2. Tillägg och Rättelser vid Lindgrens Bidrag till Upsala Florans Bryologi, sedan lemnade af Förf.

Det p. 118 af Bot. Not. 1842 uptagna *Bryum subobliquum* har jag vid förnyad jemförelse funnit vara endast en form af *Br. pseudotriquetrum* Schwaegr., Br. & Schimp.; och förmodligen saknas icke öfvergångar, hvarigenom den sammanflyter med de vanligare formerne, ehuru jag ännu icke observerat några direkta sådana. Att den s. k. *Br. subobliquum* likväl sammanfaller med den nyssnämnde af Schwaegr. och vidare af Br. & Schimp. bestämda arten, visar sig tydligt då man får en mängd former framför sig af vexten. — Äfven den i Bot. Not. 1842 p. 121 omnämnda *Bryum apiculatum* tillhör *Br. pseudotriquetrum*. — Vid första anblicken äro dessa båda former så

olika de vanligen förekommande, och den s. k. *Br. subobliquum* erbjuder dessutom äfven vid närmare granskning så mycket skenbart afvikande, att de gjorda misstagen derföre torde vinna ursäkt. Utan att anse den ena eller andra afvikande bildningen såsom i något hänseende begränsade varieteter, vill jag likväl här angifva det, hvarigenom de urskiljas:

Forma *Bryi pseudotriquetri cæspitibus densis; foliis erectioribus, minus acuminatis, crassioribus, distincte marginatis apiceque evidentius serrulatis; capsula elongata obliqua, apophysi prope setam magis obtusa & vix in hanc sensim transeunte.* — *Br. subobliquum* Bot. Not. 1842 p. 118.

Då jag vidare i beskrifningen, anf. st. p. 118, säger att bladformen liknar den hos *Bryum marginatum*, så afser jag Hookers art och Fig. i Musc. Brit.

Forma *Br. pseudotriqv. cæspitibus laxis; foliis tenuioribus, acuminatis, intense viridibus, submarginatis, obsolete serrulatis; capsula obliqua obconico-pyriformi in setam superre longe arcuatam pendula.* — *Bryum apiculatum* Bot. Not. 1842 p. 121. Legi in uliginosis umbrosis *Uggleviken* extra Stockholm, una cum forma maxime elongata & evoluta *Bryi inclinati* Br. & Schimp.

Till Upsala-Florans Bryologi har jag ytterligare att tillägga *Bryum erythrocarpon* Schwægr., som jag, bland andra *Brya*, insamlade på sandblandad jordmån nära *Sandviken*. Då denna mossa är noga beskrifven i Br. & Schimpers utmärkta verk, och detta eges af flere innom landet, är öfverflödigt att här uprepa några karakterer.

II. Utdrag ur utländska arbeten.

Algarum (Phycarum) minus rite cognitorum pugillus secundus. Scripsit John Erh. Areschoug. — (Linnæa 1843 pag. 257—269 cum tabula).

Furcellaria fastigiata Lamour. *Structura:* Thallus filis subliberis a centro ad peripheriam tendentibus ramosis, apicibus substantia intercellulari arcte conglutinatis stratumque corticale formantibus constitutus; cellulæ filorum, primitus oblongæ mag-

nitudinis fere ejusdem, in ambitu thalli, intra stratum corticale, valde denique tumescunt formam usque globosam sibi induentes, granulis minutis farctæ, donec inter se segregantur omnino. Cellulæ strati corticalis materie rufescente plus minus repletæ, unde ejus color.

De särskildta slagen af frukt, som Författarne uppgifvit, framställas jemte åtskilliga anmärkningar deröfver.

Polyides rotundus Grev. Dess struktur öfverensstämmer så helt och hållet med föregåendes, att Förf. ej dem imellan kan finna annan skilnad än som kan tillskrifvas olika utvecklingsgrader. Man kan således till och med draga i tvifvelsmål huruvida de verkligen utgöra skiljda arter.

Padinella nov. gen. Thallus frondosus primitus reniformis deinde lobatus & matrici adpressus, cellulis in series concentricas positus constitutus, utrinque glaber. Sporidia involucrata versus basin thalli informiter coacervata.

Stratum thalli duplex: superius e cellulis minoribus subquadratis, inferius e cellulis majoribus oblongo-rectangularibus, utriusque cellulæ in series concentricas dispositæ. Sporidia thecis persistentibus recepta. A *Padina* defectu involucri & sororum concentricorum absentia, a *Zonaria* sporidiis informiter coacervatis differt genus *Laminariæas* respectu fructificationis repetens.

Spec. *Padinella parvula*. — *Zonaria* Grev. *Crypt. Fl.*
— *Padina* Grev. *Alg. Brit.* — *Harvey Manual.*

Hab. Planta junior in *Ceramio rubro*, adulta in *Serpulis* & præprimis in *Ostrea eduli* hucusque a nobis observata, in profunditate 4—6 org. Bahusiæ superioris v. c. ad Koster. — Specim. e Sedmouth Angliæ communicavit Domina *Griffiths*. Denna art är afbildad på den bifogade planchen.

Om *Mesogloia Zosteræ* anmärkes, att sedan Förf. erhållit specimina af *M. virescens* har han funnit dessa stå hvarandra så nära, att *M. Zosteræ* endast afviker genom en finare och mera intrasslad thallus, hvarföre han gerna går in på den af Miss *Griffiths* framställda mening, att båda blott äro varieteter af en och samma art.

Elachista stellulata Griff. in litt. Thallo e filis cæspitem stellulæformem formantibus, articulis diametrum subæquantibus l. eodem parum longioribus, sporidiis subobovatis. — *Conferva stell.* *Harv. Man.*

Hab. Specimina *Dictyotæ dichotomæ* increscientia & prope Torquay Angliæ lecta misit Domina *Griffiths*. — Närmast *El. stellaris*. Figur är lemnad på den bifogade planchen.

Till *Elach. flaccida* (*Conf. flacc. Dillw.*) bör *El. curta* Aresch. hänföras som synonym enligt exemplar meddelade af *Griffiths*. Man får ej lägga mycken vikt på ledernas längd. Frånvaron af kulorna på lederna gör att Förf. ännu anser denna art skiljd från *El. breviarticulata*. — *Conf. flaccida Lyngb., Ag.* hörer till *El. fucicola*.

Elachista scutulata Duby: Thallo e filis vix attenuatis stratum effusum formantibus, articulis diametro parum longioribus, sporidiis oblongo-linearibus obtusis. — *Conf. scutulata Sm.* — *Engl. Bot.* (sec. Hook.)

Hab. Specim. gallica communicarunt *Lenormand & Martens*; anglica *Griffiths & Berkeley*.

Cruoria Fr. Fl. Scan. Stratum hypothallinum matrici adnatum l. denique secedens e cellulis plus minus rectangularibus l. oblongis, in series simplices (an etiam ramosas?) adnexis, conglutinatis formatum. Thallus e filis articulatis, in crustam gelatinoso-coriaceam compactis, cum sporidiis oblongis l. obovatis e strato hypothallino oriundus.

Detta slägte har följande arter:

Cr. verrucosa n. sp. Crusta primitus orbiculari luteo-marginata rufescente demum e matrice secedente crassa & verrucosa, thalli filis simplicibus basin versus attenuatis apice subclavatis articulis diametro usque duplo longioribus, sporidiis obovatis. — *Zonaria deusta Lyngb. Hydroph. p. 19 t. 5.* (forsan pro parte).

Hab. in scrobiculis aqua marina repletis & undas invectas maris semper fere accipientibus *Bahusiæ septentrionalis* copiose.

In hac specie ex articulis filorum thalli gonidia egredientia &, ut in *Confervis* solent, se moventia vidimus. Novum

itaque exemplum motum gonidiorum apud etiam alias plantas cryptogamas quam Confervas adesse; cum Cel. Schleiden eundem non sporidiis (i. e. gonidiis) sic dictis Confervarum ut talibus, sed ut cellularum embryonibus communem esse, crederemus. Hoc eo magis nobis persuasum, quod gonidia *Parmeliæ parietinæ*, in aqua deposita & soli obversa, se moventia ad parietem umbrosam vasis se colligere vidimus.

Denna art är äfven afbildad på planchen.

Cruoria deusta: Crusta reniformi l. orbiculari purpureo-fusca zonis concentricis sæpe indistinctis, e matrice secedente crassa & lævi (non verrucosa), thalli filis simplicibus basin versus paululum attenuatis arete conglutinatis, articulis diametro usque duplo longioribus, sporidiis — — — — Zonaria deusta Ag. — *Lyngb. Hydroph.* (sec. spec. Norveg.) — *Padina deusta Hook.* — *Hurv.*

Hab. Specim. gallica miserunt Lenormand & Martens, grönlandica Suhr, Norvegica Hoffman-Bang.

Cr. pellita Fr. Crusta orbiculari concolori atro-rufescente lævi matrici arete adnata, thalli filis plus minus ramosis apicem versus paululum attenuatis, articulis diametrum æquantibus l. eodem duplo longioribus, sporidiis "obovato-clavatis". — *Chætophora pellita Lyngb.* — Ag. — *Erythroclathrus pellitus Liebm. in Kröyers tidskrift.*

Hab. in lapidibus & stipite *Laminariæ digitatæ* in profunditate plurium org yarum Bahusiæ totius. Ad litora Selandiæ legit Liebmann, ad Angliæ Carmichael. — Denna art är afbildad på planchen.

Cruoria Schousboei. — *Erythroclathrus Liebm. l. c.*

Hab.: ad rupes prope Tanger Africae bor. invenit Schousboe.

Cruoria rivularis. — *Erythroclathrus Liebm. l. c.*

Hab. in omnibus Daniæ Sueciæque rivulis lapidibus adnata. — Den enda art af detta slägte, som vexer i sött vatten.

Porphyra miniata Ag. Syst.

β. pusilla: Thallo membranaceo elliptico l. reniformi usque pollicari.

Hab. in profunditate 5—8 orgyrum extra lænias, v. c. var. α prope Kristiansund Norvegiæ algis tenuioribus increscens; var. β . cum in Norvegia prope Molde, tum in Bahusia v. c. extra Grafverne, Lysekil, Koster &c. *Phyllophoræ rubenti* increscens.

Conferva cannabina Aresch. Alg. Scand. exs. n:o 14 : Filis simplicibus capillaribus implicatis, articulis cylindraceis diametro 2-4plo longioribus. — *Conf. auricoma* Suhr in *Flora* 1841 (sec. auctorem).

Hab. in sinibus Bahusiæ passim, v. c. ad Warholmen extra Gothoburgum, & ad Mollsund.

Fila in cæspitem elongatum sæpe 2-3-pedalem & in aqua natantem intorta. Fila longissima coloris viridi-flavescentis, adulta crassitie $\frac{1}{3}$ — $\frac{1}{2}$ lineam æquantia sed filis *Conf. Lini* plus quam duplo tenuiora. Articuli diametro plerumque duplo l. quadruplo longiores &, ut in omnibus hujus generis speciebus, hoc respectu variables. — Specimina e mari baltico sub nostro nomine a Cel. v. Suhr communicata, & quæ ejus essent *Conf. auricoma*, ut nostram speciem agnoscere non possumus, quare & nomen prius a nobis datum non mutandum credimus.

På den bifogade planchen är denna art aftecknad.

Conferva vadorum Aresch. Alg. Scand. exs. n:o 19. Thal-lo capillaceo ramosissimo ramis undique exeuntibus subdivaricatis, ramulis distichis nec secundis, articulis diametro 6-10plo longioribus.

Hab. in vadosis extra Gothoburgum v. c. prope Warholmen tanta copia ut fundus omnino sit obtectus.

Species nobis videtur *Conf. gracili* proxima, at color viridiflavescens, rarissime intense viridis; ramuli numquam, nisi rarissime, secundi, cum ramis subdivaricati; articuli quam in ea longiores. Eisdem fere notis a *Conf. flexuosa* Dillw. distingui potest. Specimen cujusdam *Confervæ*, nomine *C. sulphuræ* Rudolph. a von Suhr mihi communicatum, cum nostra planta bene convenire videtur, at articulis brevioribus nec non filis strictioribus ab ea differt; ubi descripta sit mihi ignotum, & ex unico specimine judicare nolo.

III. Hvarjehanda.

1. Man fruktade att utgifvandet af *Prodromus systematis naturalis* skulle afstadna med A. P. De Candolles död, men ett tillkännagifvande af Förläggaren, Bokhandelsbolaget Fortin, Masson & Comp., lemnar den glädjande underrättelsen, att arbetet kommer att fortsättas af Författarens Son Alfons

De Candolle, som med sig associerat nutidens utmärktaste fytografer, hvilka till bearbetning öfvertagit hvar sina familjer. Planen lärer blifva något förändrad, i det att anmärkningar, bidragande till ett lättare bestämmande af arterna, komma att hädanefter bifogas arterna. Den 8:de volumen, omfattande *Len-
ticulariæ* till och med *Asclepiadæ*, lærer oförtöfvadt vara färdig. — Priset på de redan utkomna 7 delarne är nedsatt, så att de tillsammans numera kosta 26 Thl:r, och hvarje del särskildt 4 Thl:r 8 Gr.

2. *Handbuch der botanischen Terminologie und Systemkunde von Dr G. W. Bischoff*, hvaraf början utgafs 1830, har nu af Förf. fortsatts och afslutats. Deri afhandlas äfven kryptogamernas terminologi, och arbetet berömmes såsom fullständigt och med omsorg bearbetadt.

3. Såsom bevis på huru litet man gör sig besvär med att efterfråga sjelfva källorna utan vid citationer åtnöjer sig med att afskrifva hvarandras upgifter kan, utom mycket annat, anföras huruledes man ännu alltjemnt upgifver Wiggers såsom auktor för en mängd af Weber i dess *Primitiæ Floræ Holsaticæ* bestämda vexter. Nu är dock förhållandet det, att Wiggers alldeles icke var botanist, utan endast responderade för nyssnämnda af Weber under form af disputation utgifna afhandling. Danskarne, som känna detta förhållande, citera derföre också alltid Weber, ej Wiggers. Ett motsatt förhållande eger deremot rum i Tyskland och har derifrån vanligen öfvergått äfven till Svenska Författare, oaktadt så väl Weber sjelf uttryckligen nämner sig som ensam författare och bestämmare, som ock både Prof Nolte (i *Novitiæ Floræ Holsaticæ*) och Prof. Fries (i *Nov. Fl. Suec. Mant.* 3 p. 52) reserverat sig mot citerandet af Wiggers.

4. Bland resande Naturforskare utmärker sig Schimper, som nu flera år uppehållit sig i Abyssinien och derifrån öfversändt en mängd naturalster. Enligt sednaste underättelser från honom har han af dervarande Fursten Ubie erhållit ett betydligt stycke land i förläning och blifvit utnämnd till ståthållare öfver detsamma; han beklagar sig dock öfver att han saknar medel att der på tillbörligt sätt uprätthålla sitt anseende.

5. Utgifvaren af denna tidsskrift har af Kejsrerliga Leopoldino-Carolinska Naturforskare Akademien i Bonn blifvit kallad till Ledamot och, enligt det inom nämnde Akademi vidtagna bruk, såsom dess ledamot uptagits under namnet Leche.